

karelspilko

Surfování navlnách života

Surfování na vlnách života

Pardubice 2015

Karel Spilko
SURFOVÁNÍ NA VLNÁCH ŽIVOTA

SURFOVÁNÍ NA VLNÁCH

Vlny naráží na okraj surfového prkna.
Noří se a vzdouvají, a tím zajišťují pohyb surfaře.
Umění plout spočívá v umění balancovat
na úzkém místě mezi vlnami.
Vlny přicházejí a odcházejí v nekonečném seriálu.
Oceán je však stejný, jen vlny zajišťují jeho rozmanitost.
Jejich nepředvídatelnost je zdrojem vzrušení
a chuti si vyzkoušet různé kreace.
To, co se zdálo nepřekonatelné,
surfař v okamžiku nechává za sebou a pluje dál.
Uvolnění a napětí se vzájemně prolínají.
Motorem pohybu je touha vyzkoušet nové věci.
Náraz a mistrovská klička na vlně.
Čím menší odpor, tím snadněji to jede.
Je to zážitek, je to surfování, je to pohyb... je to život.
Surfař si to vychutnává a stává se samotným prožitkem.
Není zde oceán a surfař, je zde jen tanec na vlnách.

*Jsi lodí, přístavem a oceánem zároveň.
Jsi surfařem i surfovým prknem.
Jsi člověkem, na kterého se zrovna díváš.
Jsi stromem, který objímáš a láskou, kterou cítíš.
Jsi vším, co vnímáš, a přesto se nikde nemůžeš najít.
Jsi tady i tam, a přesto se nepohybuješ.
Tahle věčná záhada života s námi bude navěky.
Nikdy neskončí, protože nikdy nezačala.
Jen vítr ukazuje cestu
a láska ve tvém srdci tomu všemu dává smysl.*

OBSAH

<i>Krátký příběh o lodích a přístavu</i>	11
První vlna – <i>Myšlenky jsou lodě, které tebou proploouvají</i>	16
Druhá vlna – <i>Jsi Nekonečná Láska</i>	26
Třetí vlna – <i>Život není jednobarevný</i>	37
Čtvrtá vlna – <i>Vše je zároveň skutečné i neskutečné</i>	43
Pátá vlna – <i>Důvěřuj si</i>	51
Šestá vlna – <i>Jediné, jak to zvládneš, je to zlehčit</i>	63
Sedmá vlna – <i>Proč zrovna já?</i>	70
Osmá vlna – <i>Díky změnám to jede</i>	74
Devátá vlna – <i>Ulehči Vesmíru jeho práci</i>	81
Desátá vlna – <i>Přirozené je být přirozeným</i>	89
Jedenáctá vlna – <i>Otázky, ukazatelé... a to ostatní</i>	98
Dvanáctá vlna – <i>Přijmout skutečnost je osvobozující</i>	104
Třináctá vlna – <i>Nejsi tím, co si myslíš, že jsi... a další iluze</i>	109
Čtrnáctá vlna – <i>To, co hledáš</i>	123
Na závěr: <i>Pro klidné surfování</i>	129
– Ranní rituál	
– Korálky štěstí	
– Pokud to přestaneš komplikovat, je to prosté	
– Konec hledání	
– Život je a zůstane záhadou	
– Na úplně úplný závěr	

ÚVOD

S vědomím toho, jak je těžké napsat něco nového, abys měl milý čtenáři pocit, že jsi konečně našel, co hledáš, v této knize ti chci nabídnout jednoduchý a efektivní úhel pohledu na život, který ti pomůže při zvládání každodenních situací. Nebudu zde uvádět a komentovat nejnovější vědecké studie o životě, Vesmíru nebo člověku, ale zjednoduším vše tak, jak jen to v dané chvíli bude možné. Život je jedna velká záhada, která by po konečném rozluštění ztratila svůj půvab a kouzlo. Máme pocit, že v sobě něco skrývá a svou nedosažitelností je víc, než si dokážeme představit. Jsme jako loď, která chce pochopit oceán. Lákají nás přístavy i hloubky oceánu. Když jsme v přístavu, chceme vyplout, a když vyplujeme, těšíme se na návrat. Ve skutečnosti však všichni hledáme sami sebe, protože jsme lodí i oceánem. Jsi surfařem, který skáče z vlny na vlnu s domněním nových zážitků, ale oceán, na kterém surfuješ, je všeho podstatou. Jen vlny mu dávají dojem rozmanitosti. Pochopíš-li, jaký je účel veškerého hledání, tak zjistíš, že jsi svým vlastním přístavem, který jsi nikdy neopustil a nikdy neopustíš. Potom skončíš svá pátrání po smyslu života a jeho tajemnosti, protože si uvědomíš, že ať se vydáš jakoukoliv cestou, každá z nich tě dovede vždy na stejné místo. Vždy se navrátíš domů – do svého nitra, které jsi nikdy neopustil. Není totiž kam plout a není se ani kam vracet. Potom bude tvůj přístav tam, kde se zrovna nacházíš.

V této knížce přirovnávám život k surfování na vlnách. Vlny jsou jen koncepty a cesty, které vznikají a mizí v čase. Můžeš nasednout na kteroukoliv vlnu v domnění, že je jediná správná.

ná. Ale i ona, jako všechny ostatní vlny, je součástí oceánu, součástí Vědomí, které dává všemu projevenému formu a účel. Proto v jednotlivých kapitolách můžeš využít sílu vlny, ale nezapomeň, že jsi mnohem více, než jakékoliv projevení ve fyzickém světě včetně vln. Nasedni na surfové prkno, jemně se sklouzni po vlně a vyčkej na další, vhodnou vlnu, po které pojeděš dál. Všechny vlny nakonec skončí ve stejném oceánu Vědomí – v tobě, v tvé pravé podstatě. Pokud nebudeš oddělovat vlnu od oceánu, stáváš se osvíceným a svobodným. Stáváš se tím, kým ve skutečnosti jsi, vždy byl a vždy budeš.

Přeji ti příjemné plutí za ničím.

Krátký příběh o lodích a přístavu

Procházel se přístavem a pozoroval rozmanitou estrádu plachetnic. Některé se mu líbily. Přitahovaly ho svou elegancí, s jakou se ledabyly pohupovaly po vlnách. Měl pocit, že na něj dokonce radostně mávají a zvou ho na projížďku. Představoval si, že je vlastníkem jedné z nich a pluje s ní na neklidném moři. Ostrý vítr ho řeže do tváře a on pevně drží kormidlo. Prostě se nedá. Tak, jako v životě musel mnohokrát přestát situace, při kterých se mu svíralo hrdlo, i při své imaginární plavbě propluje rozbouřenými vlnami a bezpečně přistane.

Pomyslel si, že myšlenky jsou vlastně podobné lodím. Mají také různé barvy a tvary. Některé jsou radostné a svítí zářivou barvou. Přinášejí energii a chuť do života. Doslova tělo prostoupí hřejivým pocitem a často při nich má chuť vyběhnout z domu a zakřičet radostí: „Ten život je nádherný a stojí za to žít!“. V přístavu jsou však i staré a dřevěné lodě, stejně jako myšlenky, které jej občas navštívily, a které mu sebraly vítr z plachet. Potom se svět zdál tím nejméně vlídným místem pro žití.

Lodě odplouvají a připlouvají nové. Věčný pohyb, stejně jako odliv a příliv. Každý den myšlenky nanáší na malířské plátno jiné vzorce a jiné barvy. Každý den se i nálady podle myšlenek střídají. Extázi střídá smutek a zklamání. Radost se náhle změní v lhostejnost. Toho, kterého miluješ, po chvíli nenávidíš. Scény se mění stejně jako myšlenky, které procházejí hlavou. Odkud přicházejí a kam dál vlastně plují?

Tenhle rébus mu stále běžel v hlavě. Tlak vystřídal uvolnění, které se opět změnilo v napětí. Myšlenky nás navštíví a potom odejdou bůhvíkam. Kdo je však řídí? Kdo ovlivňuje jejich kvalitu? Kdo určuje, jaké myšlenky budeme mít za pět minut? A proč

mají takovou moc změnit nám v okamžiku náladu? Nikdy je nevidíme, a přesto mají na nás takový vliv. Ty jemné a neviditelné myšlenky nám doslova určují kvalitu života.

Přemýšlel, kdy se cítil v životě šťastný. Vždy to byly jen chvílky štěstí, které rychle odplynuly. V mládí věřil, že šťastný bude, až dostane nové kolo a novou tašku do školy. Později si myslel, že s první láskou prožije nekonečně krásné dobrodružství. Stalo se to však jen na pár okamžiků a zbytek bylo jen trápení. Škola jej také natrvalo neudělala tím, kým toužil být – být milován, respektován a obdivován. A vnější svět postupně krok za krokem sevřel jeho sny a on se ztratil ve vířivém prachu povinností a spěchu. Přiřadil se k davu věčně nespokojených lidí, kteří se hnali za svými cíly a touhami v domněnání, že jejich splnění zaplní prázdný pocit, který cítil kolem svého žaludku, a který nešel zaplnit jídlem ani pitím. Zapomněl, že v dětství žádné cíle neměl a přesto se cítil šťastný. Zapomněl, že láska, kterou dostával od svých rodičů, jej živila mnohem více, než jakékoliv jídlo. Zapomněl, že když jako malý usínal, cítil se bezpečně a „doma“. Nepochyboval o ničem, a protože byl milován, žil v přítomném okamžiku bez velkých přání, cílů a myšlenky, že až se něco stane, tak teprve bude šťastný. On prostě šťastný byl a na své štěstí nečekal. Na to vše ve světě dospělých zapomněl a hledal umělé náhražky a přísady, které by mu do života přinesly věčnou spokojenost. Nic se však nestalo a to, co hledal, stále zůstávalo někde ukryté v dáli.

A to věčné pátrání, nastupující únava a rozmrzelost jej dohnaly k rezignaci. Odpojil se od davu stejně marně hledajících a zastavil se. Co bylo tím, že se jako malý kluk cítil šťastný a spoko-

jený? Proč tenkrát nic nehledal a užíval si každé chvíle? A jako odpověď mu tichý hlásek ze svého nitra zašeptal: „Je to láska, kterou ve skutečnosti hledáš. Je to láska, kterou nemůžeš najít nikde kolem sebe, protože již láskou jsi. Jen jsi na to zapomněl a to věčné hledání a pobíhání z místa na místo tě má dovést právě k tomuto pochopení“. A jeho srdce a celé tělo zaplavil ten krásný pocit lásky, který si trvale nosil sebou ve svém dětství. Najednou pochopil, že všechna jeho přání, bylo dohromady vlastně jedno velké přání – mít více lásky. Cítit lásku. Vše ostatní byly jen různé formy, jak toho dosáhnout. On vlastně lásku nikdy neopustil a láska nikdy neopustila jeho. Byl samotnou láskou, její nejpodstatnější esencí.

Od té chvíle na lásku nikdy nezapomněl. Skončilo jeho pátrání a on se začal cítit šťastně zrovna tam, kde byl. Vždy totiž měl sebou to, co každého člověka naplní až po okraj štěstím – a tím je láska, kterou může trvale cítit, pokud chce. Nic k tomu nepotřebuje a ani nemusí být na jiném místě, než kde je a mít někoho, koho zatím nemá. A když si uvědomil, že vše, po čem toužil, je láska a tou láskou je on sám, stal se tím nejvíce vyrovnaným člověkem. A i když vlny v jeho životě budou někdy příliš vysoké a on zažije s nimi i pády, zůstane milujícím surfařem, kterému láska vždy dodá sílu a smysl pokračovat dál.